

WREKER

RECHERCHEUR JESSICA DANIEL
BOEK 2

KERRY WILKINSON

Copyright © 2011 Kerry Wilkinson
Copyright © 2025 Nederlandse vertaling Wonderland Publishers B.V.,
Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Oorspr. titel: *Vigilante*
Vertaling: Festina Lente
Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978 90 83555 01 0
NUR 330

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit verhaal is fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties en gebeurtenissen – tenzij in het publieke domein – zijn afkomstig uit de verbeelding van de auteur of worden in fictieve zin gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, gebeurtenissen of locaties is volstrekt toevallig.

www.wonderlandpublishers.nl

 Formatted with Vellum

PROLOOG

DE MAN DROEG expres donkere gympen met een zachte zool, een oude zwarte joggingbroek en een marineblauw T-shirt. Er was niet veel keus in zijn garderobe, maar hij had tenminste genoeg donkere kleding. Hij was ook dankbaar voor het droge weer. Hij had geen grote, dikke jas, maar daar zou hij ook mee opgevallen zijn.

Hij had al snel ontdekt dat iemand volgen niet zo makkelijk was als het op televisie leek. Het hielp niet dat hij alleen 's nachts vaste tijden had waarop hij zulke dingen kon doen. Het dragen van donkere kleding maakte het een stuk eenvoudiger en dat de gemeente niets deed aan kapotte straatverlichting was een uitkomst. Aan sportschoenen had hij eerst niet gedacht. Het leek nu stom, ze waren niet alleen geruisloos, net wat hij nodig had, maar ze gaven hem ook een voorsprong als hij moest vluchten. Hij had zich de afgelopen maanden extra ingespannen om in vorm te komen. Op zijn leeftijd zou hij nooit een atleet worden, maar het was hem gelukt een paar kilo van zijn buik af te krijgen en wat spieren in zijn schouders en armen te kweken. Gratis toegang tot de sportschool had geholpen en hij was ook sneller geworden. Elke sessie begon met

hardlopen. Hij had geen uithoudingsvermogen nodig, alleen snelheid. Hij hoefde geen afstanden af te leggen, maar als het erop aankwam, moest hij sprinten om zichzelf in veiligheid te brengen.

Een paar keer testen had geholpen, hij had in het donker willekeurige mensen gevolgd en geleerd onopgemerkt te blijven. Er was geen haast bij, hij moest afwachten tot zich een gelegenheid voordeed en niet gepakt worden. Degenen op zijn lijst gingen nergens heen, ze zouden een voor een aan de beurt komen.

Hopelijk werd vanavond de eerste naam van die lijst geschrapt.

De man tuurde een paar honderd meter voor zich. Zijn doelwit was nog steeds bij zijn vrienden, maar het leek erop dat ze eindelijk afscheid namen. Hij had zijn uiterste best gedaan om uit het licht te blijven, maar de drie mensen in de verte stonden onder een straatlantaarn. De man zag hun sigarettenrook opkringelen en kon zien dat ze praatten. Hij zag een hand in een spijkerbroekzak gaan en rap wat doorgeven aan degene die hij in de gaten hield. De transactie verliep zo snel en zelfverzekerd dat geen van hen zelfs maar de moeite nam om zich heen te kijken. Waarom zouden ze ook? Ze wisten dat de kans om gepakt te worden minimaal was en als het al gebeurde, zouden ze snel weer op straat staan.

Degene die het initiatief voor de transactie had genomen, schudde het derde lid van de groep de hand en liep naar een nabijgelegen steegje. Zelfs op deze afstand kon hij zien dat de spijkerbroek van degene die wegliep halverwege zijn achterste hing, zijn ondergoed stak erboven uit. In de schaduw schudde hij zijn hoofd over deze belachelijke modetrend.

Nu er nog maar twee mensen in het licht stonden, besloot de man dat hij dichterbij kon komen. Hij liep

zachtjes, maar volgde een duidelijk pad naar zijn doelwit, stopte op ongeveer vijftig meter en leunde tegen een muur in de schaduw. Hij kon hun stemmen nu duidelijk horen. Hun accent klonk raar, omdat ze Amerikaanse straattaal spraken, alsof ze in het Harlem van de jaren zestig waren geboren.

Het was niet de zwart-witkwestie die hem irriteerde, hij was kleurenblind als het op ras aankwam, maar jonge blanke mannen die anderen het leven zuur maakten en dachten dat ze in een getto woonden, maakten hem echt woest. Hij zag die types de hele tijd – ze luisterden naar rapmuziek en dachten dat ze daardoor een stoere gangster waren.

Idioten.

De twee kwamen onder de straatlantaarn vandaan en zetten er stevig de pas in. De man wist dat ze allebei die kant uit woonden. Hij had bedacht dat hij met meer mensen te maken kon krijgen. Hij geloofde niet dat hij er al twee tegelijk aankon, zeker niet bij zijn eerste klus, maar hij wist dat de kans groot was dat ze snel uit elkaar zouden gaan.

Hij had zijn huiswerk gedaan.

De man hield gelijke tred met hen en lette goed op waar hij liep. Bij een van zijn tests had hij al snel gemerkt dat het niet alleen een kwestie was van ongezien blijven; je moest ook uitkijken waar je liep. Zo goed als dat ging in het donker, vermeed hij stenen op zijn pad die een geluid konden veroorzaken en hij haastte zich achter de twee figuren aan, vastbesloten ze niet uit het oog te verliezen. Ze staken over, zoals hij verwachtte, en toen, eindelijk, zag hij dat ze elkaar de hand schudden en afscheid namen. De man hurkte achter een auto en hield onbewust zijn adem in. Hij voelde zijn hartslag stijgen en wist dat hij nog maar een paar minuten verwijderd was van het moment waarop hij zich de afgelopen maanden had voorbereid. Hij bracht zijn

hand naar de buitenkant van zijn zak en voelde het mes. Het was er nog steeds en zelfs door zijn kleren heen leek het een beetje koel, alsof het wachtte tot zijn hand het heft opwarmde.

Voor hem sloeg een van de twee linksaf, door een poort die de flatgebouwen in de wijk van elkaar scheidde. Hij verdween uit het licht de nacht in. Er bleef er maar een over.

Het doelwit draaide zich om en liep in de richting waar hij woonde, zoals de man die hem schaduwde wist. Die wist ook dat hij binnen vijfhonderd meter in actie moest komen. Hij kwam overeind achter de auto en ging snel achter het slachtoffer aan. Het maakte niet meer uit of hij gezien werd. Hij hield zijn hand in zijn zak en versnelde zijn pas, zodat hij binnen dertig meter kwam van de persoon die hij het afgelopen uur geobserveerd had.

‘Sorry, vriend...’ zei hij. Hij zorgde dat hij niet te hard praatte. Er waren hier nog flats en huizen en hij wilde niet dat iemand hem zou horen.

Het doelwit draaide zich snel om, zijn ogen wijd opengesperd en duidelijk verbaasd dat iemand zo dicht bij hem was gekomen zonder gehoord te worden. ‘Wat wil je—?’ wist het slachtoffer uit te brengen voor hij achteruitdeinsde.

Er was nu geen afstand meer tussen hen, maar het doelwit had zich snel omgedraaid, zoals iedereen zou doen als een onbekende zo snel in zijn persoonlijke ruimte was gekomen.

Toen was het voorbij.

Het mes was uit de zak van de man geflitst en in de nek van de ander beland. Weer had het huiswerk zijn vruchten afgeworpen. De moordenaar wist dat het belangrijk was om meteen ergens bij de adamsappel te steken om elke vorm van geluid te voorkomen. Het slachtoffer greep de pols van de man, maar dat maakte niet uit, omdat zijn greep zwak was. De man trok het mes terug toen hij de ander hoorde

gorgelen en stak nog twee keer snel achter elkaar in de richting van het hart.

Het was niet zo perfect als hij zich had voorgesteld, maar de klus was geklaard. Het stuk vuil dat dood aan zijn voeten lag, zou geen drugs meer dealen of zich schuldig maken aan zinloos geweld.

De moordenaar vroeg zich af of hij de eer zou krijgen die hem toekwam voor zo'n positieve daad.

HOOFDSTUK 1

DE ZON KWAM net op toen Jessica Daniel vanuit haar geparkeerde rode Fiat Punto naar de smalle witte tent liep die was opgezet over de plaats delict. Aan de telefoon was haar verteld dat het om een lijk ging, dus ze had een redelijk idee van wat ze kon verwachten. Dat het lijk in dit deel van de wijk Levenshulme in Manchester was gevonden, was ook niet per se een verrassing. De jongeren die hier woonden, leken een groot deel van hun vrije tijd te besteden aan het vinden van nieuwe en ingenieuze manieren om elkaar of mensen die er wat anders uitzagen pijn te doen.

Ze gingen echter zelden zover dat ze elkaar doodden.

Het was nog donker toen Jessica de oproep kreeg om naar dit lijk te komen kijken. Omdat ze brigadier was, werd ze alleen gebeld als er iets ernstigs was gebeurd. Haar slaappatroon was het afgelopen jaar sowieso al niet geweldig geweest, maar het was typisch dat er een arme kerel was neergestoken op een van de weinige ochtenden dat ze vast had geslapen.

Jessica bereikte de voorkant van de tent net toen er een FO'er in een wit papieren pak uit kwam. Ze waren die ochtend duidelijk snel uit de startblokken gekomen, hoewel

hun afdeling notoir onderbemenst was, en afhankelijk van vrijwilligers om de Greater Manchester Police bij te staan.

Jessica zag een bekend gezicht achter de tent en liep eromheen om zich bij inspecteur Jack Cole te voegen. 'Beetje vroeg voor dit alles, hè?' zei ze. Cole haalde zijn schouders op. 'Heb je al binnen gekeken?' vroeg Jessica, terwijl ze naar de tent knikte.

'Ja, ik was hier ongeveer twee minuten voor de FO-jongens.'

Inspecteur Cole was Jessica's directe leidinggevende. Ze waren anderhalf jaar geleden tegelijkertijd bevorderd. Hij was van brigadier naar inspecteur gegaan en zij van rechercheur naar brigadier. Inspecteur Cole stond er op het bureau om bekend dat hij zijn handen niet vuil wilde maken en liever achter zijn bureau werkte. Sommige mensen zagen dat als iets negatiefs en hoewel Jessica dat in het begin ook gevonden had, was zij daardoor juist meer betrokken bij zaken. Desondanks was hij loyaal en een van de mensen die ze het meest vertrouwde op het bureau, ook al wist ze niet echt veel over hem.

Jessica was begin dertig, maar de ongeveer vijftien jaar tussen haar en Cole vormden een brede kloof. Zij woonde nog steeds in een flat, had geen spaargeld en nam alles zoals het kwam. Hij had twee kinderen en een vrouw die hij duidelijk aanbad, maar hij hield werk en privé volledig gescheiden. Ze had zijn partner of kinderen nooit ontmoet en voor zover zij wist, gold dat voor iedereen op het bureau. Hij was een normale, bescheiden man naar wie je niet zou omkijken tenzij je wist dat hij bij de recherche werkte.

Jessica knikte na Coles antwoord en liep naar de voorkant van de witte tent. Er was politietape omheen gespannen en er stonden politiewagens op de stoep tegen nieuwsgierige blikken. Wat geüniformeerde agenten hielden zich op bij de voertuigen. Nu het licht begon te

worden, kwamen de mensen uit hun huizen en flats om zich te vergapen aan het politiegebeuren. Jessica zag een paar jonge tieners in schooluniform aan de overkant van de straat. De scholen waren pas een paar dagen geleden weer begonnen, na de zomervakantie, en hoewel het nog vroeg in de ochtend was, was het niet per se een verrassing om kinderen op dit tijdstip buiten te zien, zeker niet in deze buurt. De grootste schok was het schooluniform, want de buurt waarin het lijk was gevonden, was een van de ruigste van Manchester en het was al een hele prestatie om de jongeren naar school te krijgen, laat staan in uniform.

Jessica negeerde hen en liep om het lint heen naar de ingang van de tent.

Het was de taak van het forensisch onderzoeksteam om te zorgen dat alle verdachte incidenten werden verwerkt. Lichamen werden behoedzaam van een plaats delict verwijderd, er werden foto's gemaakt en alles werd gemeten en zorgvuldig beschreven. Er werd gezocht naar vingerafdrukken, bloed of haren van de dader. Het was zeer specialistisch werk en het team hield er niet van dat hun pd vervuild werd.

Er waren twee mensen aan het werk en Jessica herkende ze allebei. Ze wist hun namen niet, maar ze raakte eraan gewend elkaar te zien door de overlappende banen. Met de een had je meer dan met de ander, maar het onderzoek van een lijk had Jessica nooit aangetrokken. Hoewel de pd haar soms hielp alles helder te krijgen, las ze liever een verslag dan dat ze persoonlijk de bloederige details opnam.

Maar omdat ze er toch was, vroeg ze of ze even mocht kijken.

Degene in het witte pak die bij de tentflap stond, was een vrouw die een paar jaar ouder was dan Jessica. 'Liever niet.'

‘Ik raak niets aan. Als het licht goed is, ga ik niet eens naar binnen.’

De relatie tussen de teams was stroef. Technisch gezien kon Jessica binnenlopen als ze wilde, maar als ze een plaats delict vervuilde, zou dat een zeer ernstige zaak zijn. Daarom legden rechercheurs en andere politiemensen, hoe hoog in rang ze ook waren, zich vaak neer bij de wensen van het FO-team.

De vrouw nam haar op en draaide zich toen om, bukte een beetje en keek weer de tent in. Jessica merkte vaak dat je in dit soort situaties meer kans had om te krijgen wat je wilde als je het vriendelijk vroeg.

De vrouw in het witte pak kwam weer overeind en keek Jessica aan. ‘Nou, vooruit. Maar blijf hier in de buurt, oké?’ Ze gebaarde naar de ingang van de tent en Jessica knikte en stapte naar voren toen de flap voor haar werd opgehouden.

Binnen was een aparte lamp neergezet om het lijk te verlichten, maar het zachte zonlicht kwam nu ook door het dunne tentdoek. Jessica kon alles vrij gemakkelijk zien. Het lichaam van een jonge man was achterover op de stoep gezakt. Zijn benen lagen recht onder hem gestrekt, maar zijn ene arm was naar zijn nek gebogen, de andere lag slap langs zijn zij. Hij droeg een spijkerbroek en een zwart sweatshirt. Hoewel de bovenkant donker was, kon Jessica een nog donkerder vlek op de borst van de man zien, die overeenkwam met een dieprode cirkel op de grond. Er was een duidelijke snee in het midden van zijn nek, waar hij waarschijnlijk was gestoken, en er was nog een gat in zijn borstkas. In totaal waren er twee, mogelijk drie messteken en een zeer dood slachtoffer.

Jessica stapte achteruit en bedankte de vrouw dat ze de flap omhoog had gehouden. ‘Hebben jullie al wat gevonden?’ vroeg ze.

De vrouw haalde haar schouders op en glimlachte.
'Beetje hoopvol, hè?'

'Je weet maar nooit.'

'Er zat iets onder een paar vingernagels van de arm die omhoogsteekt; misschien heeft hij zijn aanvaller vastgepakt. Er waren nog wat dingen, maar dat gaat een paar dagen duren. Hij moet wel makkelijk te identificeren zijn. Zijn gezicht is ongeschonden en het heeft niet geregend of zo, dus de plaats delict is niet aangetast. We hebben dit in zijn zak gevonden.' Een in een latex handschoen gehulde hand groef in een plastic bak op de grond en haalde er twee verzegelde plastic zakken uit. In de ene zat een zakje met iets wat op cannabis leek, in de andere een linnen portemonnee.

'Er zit een ID in de portemonnee,' voegde de vrouw eraan toe. 'Wil je de naam?'

'Ik weet wie het is,' zei Jessica. De vrouw keek haar verbaasd aan, dus Jessica voegde eraan toe: 'Ik denk dat vijftienennegentig procent van de Greater Manchester Police dat engelengezicht zou herkennen.'

Je kon wel zeggen dat Craig Millar bekend was bij de lokale politie. Ook al had Jessica niet het genoegen gehad hem zelf te arresteren, hij had een gezicht dat de meeste lokale agenten meteen zouden herkennen. Jessica wist niet precies hoe oud hij was, maar ze was ervan overtuigd dat hij een jonge twintiger was. Uit haar hoofd schatte ze dat hij een strafblad had voor drugsbezit, zware mishandeling, gewone mishandeling en een paar keer openbare dronkenschap. Als ze zijn strafblad zou lichten, zou ze vast meer vinden en waarschijnlijk ook een paar waarschuwingen of ter plekke uitgeschreven boetes.

En dat was alleen voor zaken waarop hij betrapt was.

Zijn vrienden hadden ongetwijfeld een vergelijkbaar strafblad en zouden honderden ponden aan boetes hebben

openstaan. Als jongeren zoals Craig Millar eenmaal in de cyclus van criminaliteit terecht kwamen, leek die door te gaan tot ze voorgoed in de gevangenis belandden of, als ze echt de verkeerde mensen dwarszaten, ergens dood op een stoep. Ze vroeg zich af wie hij had dwarsgezet. Misschien dealde hij drugs op een plek waar hij dat niet had moeten doen? Of had hij een grote bek opgezet tegen iemand die wat hoger op de criminele ladder stond? Of was het een stomme dronkenmansruzie met een vriend die het zich de volgende dag niet meer zou herinneren?

Jessica schudde haar hoofd terwijl ze terugliep naar Cole. Hij had het meteen door. ‘Heb je hem herkend?’ vroeg hij. Hij hield zijn hoofd een beetje schuin en ze vond zijn uitdrukking moeilijk te lezen.

‘Die Millar. Dus jij zag het ook?’

‘Ik kon niet op zijn naam komen, maar hij kwam me bekend voor.’

‘Wat denk je? De dader nam niet de moeite zijn portemonnee mee te nemen, dus het was geen beroving.’

‘Drugs? Vechten? Wie zal het zeggen? Als je zeker bent van de naam moeten we zijn adres achterhalen en zien bij wie hij woont, voor het hier bekend raakt.’ Cole gebaarde achter zich en Jessica zag gezichten achter de ramen van de flat en mensen die aan de overkant van de weg een glimp probeerden op te vangen.

Jessica zei dat ze de naam van het slachtoffer had geverifieerd bij de FO’er met de portemonnee. ‘Wie heeft er eigenlijk gebeld?’ voegde ze eraan toe.

‘Als je twintig pond op zak had, op wie zou je dan inzetten?’

‘Waarom denk je dat ik geen twintig pond bij me heb?’

Cole glimlachte. ‘Reynolds denkt dat je hem nog een tientje schuldig bent en nooit geld meeneemt naar je werk zodat je hem niet hoeft terug te betalen.’

Brigadier Jason Reynolds was een collega met wie Jessica een kamer deelde. Ze grijnsde naar de inspecteur en moest een beetje lachen. ‘Het moet een hondenuitlater zijn geweest.’

‘Bingo.’

‘Ik denk dat we een nieuwe manier nodig hebben om dit soort dingen te onderzoeken. Laten we voortaan aannemen dat de man die zijn hond uitliet het gedaan heeft en van daaruit verder werken; het is het perfecte alibi.’

Coles glimlach werd breder. ‘Ik vraag het adres van het slachtoffer op. Het is hier vast in de buurt.’

Cole kreeg het laatst bekende adres van Craig Millar door bureau Longsight te bellen. Het was een flat in de buurt, maar geen van beiden wist precies waar het was en het was evenmin duidelijk of het slachtoffer alleen woonde. Volgens hun eigen bestanden woonden er nog andere Millars op het adres, maar het was geen verrassing dat er niemand in het kiesregister stond. Jessica wist dat alles wat zelfs maar een beetje met het gezag te maken had in deze buurt werd gemeden en betwijfelde of er veel correcte gegevens waren over wie er bij wie woonde.

Jessica stak de weg over en vroeg de twee tieners in schooluniform de weg naar het adres van het slachtoffer. Ze noemde geen huisnummer, maar vroeg naar het gebouw. Het tweetal wees haar zonder veel omhaal de juiste richting en zij en Cole gingen op weg om uit te zoeken wie er op Craig Millars adres woonde.

Ze staken de weg weer over en liepen door een steegje dat de ene flat van de andere scheidde. Jessica vond het een nogal deprimerende omgeving, zelfs nu de zon scheen. De wijk was een mix van rode bakstenen flats van twee verdiepingen en kleine huizen. Het was grotendeels sociale

huur, met overal borden met het logo van de woningbouwcorporatie en de strikte instructie **BAL SPELEN NIET TOEGESTAAN**. Jessica wist uit krantenberichten en verhalen op het bureau dat, zelfs als de corporatie hard optrad tegen balspelen, ze zich niet druk maakte over dealen en andere misdrijven, zolang de huur maar op tijd binnenkwam.

Alles deed eenvormig aan en de onbebouwde plekken waren modderveldjes met hier en der een graspol, en veel hekken en muren zaten onder de graffiti. Ze liepen verder en Jessica zag een vervallen speeltuintje aan de overkant van de weg. Ze kon zien dat een paar schommels om de bovenkant van het frame waren gewikkeld en ze nam aan dat de meeste andere speeltoestellen onbruikbaar of vernield waren.

Het was makkelijk voor de politie om de mensen die hier woonden te verwijten dat ze een puinhoop van hun eigen wijk maakten, maar Jessica wist heel goed hoe moeilijk het was om uit een cyclus van armoede te ontsnappen. Jongeren hadden moeite om werk te vinden, verveelden zich en sloten zich aan bij bendes. Als ze dan volwassen genoeg waren om zelf kinderen te krijgen, wat voor sommigen van hen nog niet eens zo oud was, begon de cyclus opnieuw. En als je er al uit wilde, zou dat niet meevallen. Een plek als deze had een slechte reputatie, dus je kwam zelden in aanmerking voor subsidies van zaken als onderwijs of iets anders wat de sociale mobiliteit bevorderde.

Het hielp ook niet als je in de buurt van criminele klootzakken moest wonen die alleen maar om zichzelf gaven.

Jessica en Cole volgden de instructies van de tieners en kwamen al snel bij het rijtje flats dat ze zochten. Cole wees erop dat de appartementen op de begane grond allemaal

een even nummer leken te hebben, dus namen ze de trap naar de eerste verdieping. De betonnen ingang van het trappenhuis stonk en Jessica probeerde de uitpuilende vuilnisbakken achterin te negeren. De trap kwam uit op een rij panden met oneven nummers aan hun linkerkant en een houten reling over de hele lengte van het gebouw aan hun rechterkant plus een harde stenen vloer eronder. Het eerste wat Jessica opviel, waren de schotelantennes aan de balustrade. Het leek alsof elk huis draden had die van de voordeur over het plafond van de gaanderij naar een eigen schotel liepen.

Halverwege de rij kwamen ze bij de deur die ze zochten. Jessica klopte en wachtte, de deur voelde niet erg stevig. De meeste moderne huizen hadden een voordeur en ramen met dubbel glas, maar deze flats hadden ouderwetse houten deuren.

Jessica vond het inmiddels prettig om met inspecteur Cole te werken, hoewel zijn onverstoorbaarheid haar soms ergerde. Als ze samenwerkten, was hij de rustige en bedachtzame, terwijl zij haar scheur opentrok. Ze had het afgelopen jaar geprobeerd minder impulsief te reageren, maar het ging met vallen en opstaan. In de meeste situaties was er een stilzwijgende afspraak tussen hen dat Jessica het initiatief nam bij gesprekken met getuigen of verdachten. Het was geen tactiek die ze ooit hadden besproken, meer iets wat was ontstaan.

Er werd niet meteen opgedaan, dus klopte Jessica harder. Nu hoorde ze binnen een stem, maar ze kon niet verstaan wat er gezegd werd. Het klonk niet vriendelijk. De deur werd opengerukt door een vrouw in een lichtroze kamerjas. Ze had grijzend bruin haar en fronste al voor Jessica haar legitimatiebewijs tevoorschijn haalde.

De vrouw rolde met haar ogen. ‘Wat heeft hij verdomme nou weer geflikt?’